

QUINZENA AUTONOMISTA

ANY I.

GRANOLLERS 8 JULIOL DE 1905.

NÚM. 11

La redacció no respón dels treballs firmats.

Los originals no 's retornan.

Redacció y Administració

PLASSA PERPINYÀ, 14

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Trimestre. 0'75 ptas.
Número solt 0'15 »

Essent nacionalista l' acció que en el nostre poble realisa la Unió, tenen el dret y el dever de cooperarhi tots el catalans moguts per las aspiracions del Nacionalisme, qualsevulga que sia llur pensar y sentir en materias religiosas, políticas y socials.—(Declaració de la VII Assamblea de la Unió Catalanista.)

LA FESTA NACIONAL CATALANA

¡Ja ha passat l' alegre diada de la Festa Nacional Catalana! Ha passat com flor jèmada del jardí de Catalunya deixant darrera seu el rastre d' un perfum suau y agradós. Ha passat com jorn felis d' enamorat galán, que deixa per l' endemà de sa vida etzarosa una sageta dolça y ubriagadora plantada en son cor per la reina de sos amors.

Ha passat com passa y s' extingeix en el no res dels sigles, en l' infinit dels temps, en l' immensitat del espay la vida d' un home eminent, d' un geni extraordinari, d' un sabi enciclopédich que ha assombrat l' Univers ab sos fets increïbles, quals invents y doctrinas perduran en la memoria de la Humanitat entera, agrañida y adoradora del seu talent privilegiat.

Mes ben dit, no ha passat. No ha passat, no, la Festa Nacional Catalana, com no passen lo recort dels héroes, la claror del sol, la transformació continua de la Naturalesa, com no passa ni s' esborra may de la pensa humana l' imatge venerable dels grans patricis.

La Festa Nacional Catalana no ha passat, no; ha quedat ben gravada ab lletres d' or en els cors de tots els catalans aymants de sa Patria, s' ha identificat ab lo seu esperit com una manifestació que es lleal y conseqüent de l' ànima d' un poble.

El caliu vivificant de la gran festa que ha esbargit arreu raigs poderosos que

han animat en els cossos decaiguts pel fret gelador de la ignorancia ó de la indiferencia, 's trova avuy tant sols cobert de tebias cendras, resta débilment amagat, esperant que frenétich entusiasme el descobreixi al celebrar en l' any vinent la patriòtica diada.

Que ella serveixi pera obrir els ulls de tants germans nostres que encara permaneixen tancats a la llum redemptora de la rahó y de la justicia, que ella sigui la destra ma que senyali a n' els vianants de nostra terra ab la certesa de la evidencia quin es lo camí que deuen escullir pera alcansar la riquesa y el benestar de Catalunya.

G.

I UNIMNOS!

Uns dels goigs grans que ha sentit la meua ànima, ha sigut la celebració de la Festa Nacional Catalana per la germanor gran que en ella hi va haberhi; pot dirse que ab ella han acabat per complert aquestas petites diferencias d' ideas que entre las entitats catalanas existian, quedant, si be no materialment feta, moralment la unió de tots los catalans aymants de llur patria, s' ha provat plenament que al unisono bategan tots los cors dels patriotas, puig ha bastat iniciar la festa perque regionalistas y no regionalistas, republicans y no republicans, ateos y creyents, catalans tots sens distinció d' ideas y de pensars hagin coo-

perat al millor éxit y lluint de la festa, proba patenta que demà, quan cansats de demanar (si be ja sabem inutilment) al poder central lo que convé pel be y engrandiment de Catalunya, tothom de sa lliure voluntat farà quan pugua per lograr alló de

«Poble que mereix se lliure si no li donan s' ho pren;»

y dich que sabem es inutilment per quan basta y sobra que la iniciativa surti de aqueixa terra, perque aquells de més enllà del Ebre digan no pot concedirse lo que eixos estúpits catalans demanen, tenen por de fernes el caldo massa fort tement que murim de una irritació, pero per ara, deguda a nostre bona constitució, fa que siguin ells los que s' irritan, puig tant sols el més inofensiu moviment de la més insignificant entitat catalana ja veuen la fantasma del separatisme, ja temen que la petita Cuba segueixi lo mateix camí que sa germana, pero ¡estúpits! no tingueu por de cap mena, Cuba, si se separa, no feu més que obrar com debía y sa mateixa naturalesa ho indicaba que no era aquí ahont debía pertanyer, isla com es, debía ser sola y ben sola, respirant la brisa suau d' aquest mar que besa sas hermosas costas, pero Catalunya que està unida ab totas las demás regions espanyolas, voleu que se separi? ¡cá! no hi ha cuidado, lo que desitjem tots los catalans sens distinció de ideas ni partits, es un cambi radical en la política d' aqueixa desventurada terra, veyem que 'ls tempera-